

Formand vil have Noget imod mine Uttringer. Ministeriet trykker saaledes paa os med en større Vægt end under naturlige Forhold, og naar Ministeriet i Følelsen af denne sin Heelstatskraft erholder vor Indvilligelse til visse Forholdsregler, træder den atter op mod de andre Landsdele og siger, nu have vi bragt denne Sag igjennem i Kongeriget, nu skal det ogsaa skee her; thi I ere endnu mindre end de $\frac{2}{3}$, (Hør! Hør!), de $\frac{2}{3}$, imod hvem vi før have sat det igjennem, og saaledes kommer man til, at man, som den ærede Finantsminister udtrykker sig, „byder“ den ene Repræsentation det, den anden det (Hør! Hør!). Nu troer jeg, at der paa denne Maade danner sig en overmaade beqvem Stilling for de Herrer Ministre, der have med Fællesanliggenderne at gjøre, og det er netop til denne Stillings eiedommelige Natur, at jeg støtter min Frygt for, at, hvis det blev ved at gaae længe saaledes, hvis det ad denne Vej lykkes at sætte mange Ting igjennem, da ville de Herrer, som befinde sig i denne Stilling, føle sig overbeviste om, at det er en saa rigtig Maade at styre Staten paa, at der ikke hos dem vil være nogen stærk Trang til at fremkomme med Forslag til Fællesforfatningen (Hør! Hør!). Det er denne Modbetragtning, jeg sætter imod, hvad den ærede Rigsdagsmand for Viborg Amts 3te Valgkreds (Uising) udbillede om, at Finantsministeren netop, naar han fik tre Repræsentationer at handle med i Toldsager, vilde komme til at ønske en fælles Institution. (Ja! Hør!). Jeg tillader mig i saa Henseende at nære nogen Tvivl, jeg vil ikke sige for den ærede Finantsministers Bedkommende, der med saa overordentlig Lethed bevæger sig i alle repræsentative Forhold (Hør! Munterhed, Hysen.); men det kunde dog være, at Andre af de Herrer Ministre, der bestyre Fællesanliggender, ikke have en saadan Lethed, og derfor ville see Sagen paa en anden Maade, ville notes med at sige, naar vi blot kunne sætte Resultatet igjennem, lægge vi dog egentlig meest Magt derpaa, om vi ogsaa skulle have lidt Bryderie derved, og vi ville hellere det end staae ligeoverfor en Heelstatsrepræsentation.

Jeg har derfor troet i Forening med flere Andre, at det kunde have en Deel for sig, i

det Væsentlige at blive ved Lovudkastet saaledes, som det blev vedtaget forrige Gang her i Salen. Jeg har søgt ved de Vædringsforslag, hvort jeg har deeltaget, at afhjælpe nogle formelle Mangler, som den ærede Finantsminister rigtigt gjorde opmærksom paa, navnlig i § 5. Vi have ogsaa foreslaaet et Vædringsforslag til § 4, som den ærede Finantsminister ikke har indvendt Noget imod, men hvilket vistnok er nødvendigt for at sikre Gjennemførelsen af Bestemmelserne i Slesvig. Jeg kan ikke troe, at der imod den Affattelse, som navnlig § 5 saaledes har faaet, kan reises nogen Indvending; der er allerede i Overskriften til Loven af 22de December 1850 brugt Udtrykket „det midlertidige Toldforhold til Holsteen“, og det er dette legale Udtryk, som nu er benyttet i § 5. Herill knytter sig ligeledes Lovens Titel, der nu foreslaaes at skulle være: „Lov, der forbereder den endelige Ordning af Toldforholdet til Hertugdømmet Holsteen“; thi, idet Loven nærmer vor Tarif mere til den holsteenske Tarif, er derved dog virkelig en Forberedelse gjort til en Eenhed i det hele Toldsystem. Jeg skal endnu blot tilstaae, at jeg i Grunden har nogen Vanskelighed ved at overbevise mig om, at det saameget er Fællesskab i Institutioner, at det saameget er Eenhed i de forskjellige Landsdeles Forhold, man egentlig efterstræber ved denne Lov. Det forekommer mig nemlig, at man ikke overalt seer en saadan Stræben efter Eenhed, hvor den lettere kunde gennemføres (Hør! Hør!), men at man derimod seer en anden Bestræbelse, som jeg ogsaa gjenfinder i nærværende Lovudkast. Seer man f. Ex. hen til Tallyotteriet, som man ophavede her i Kongeriget, for at det skulde opføre, saa finder man, at man lader det vedblive i Holsteen, for at man kan faae Indtægten deraf (Finantsministeren: Nei!). Ja, maaskee Statskassen ikke har nogen Indtægt af dette Tallyotteri; det er mig ubekjendt, jeg er ikke saa nøie inde i disse Forhold; jeg har kun seet, at Domstolene her have vægget sig ved at anvende noget Forbud mod at colligere for Tallyotteriet i Holsteen; derfor troede jeg, at det vedblev, og jeg antog, at der skød Indtægter deraf, men maaskee er dette mindre rigtigt. Der er ligeledes en heel Deel, som